

Indtægt af 4 000 Kr. gives en Lettelse paa 28 Kr. og paa en Indtægt af 5 000 Kr. 30 Kr.s Lettelse, nævnt med runde Tal. Jeg har sagt herom, og jeg vil gentage det her, at saa har vi faaet med alle dem, der hedder Arbejdere, smaa Landbrugere, smaa næringsdrivende og smaahandlende. De har alle faaet Lettelse i deres direkte Skat. Jeg kan ikke tro, at det ærede Medlem Hr. Trier vil nægte det. Det er dog et Faktum, og man kan jo ikke godt benægte Fakta. Hvorvidt de vedkommende kommer til at deltage i den Forhøjelse af Luksusskatterne: Restaurationsskatten og Sukker- og Chokoladeskatten, vi har faaet, maa de selv om, men Forholdet er i alt Fald det, at det ikke er et Nødvendighedsforbrug, der her er Tale om. Der kan paapeges et og andet, som kan være mindre tiltalende ved disse Skatter, men taget i det store og hele er Luksusskatter: Restaurationsskatten, Sukker- og Chokoladeskatten, Skatten paa bajersk Øl, Skatter paa Varer, med hvilke man ikke skal møtte de mange Munde. Det er ikke Skatter, som vender den tunge Ende nedad. Altsaa, ogsaa naar jeg bevæger mig paa Skattevæsenets Omraade, spørger jeg uvilkaarligt: Hvor er det, Skatterne er væltet ud over de smaa i Samfundet? Jeg vilde ogsaa personlig finde det fuldkommen uretfærdigt at gøre det, og derfor er det heller ikke gjort, thi mit Parti synes ganske det samme, og derfor bærer ogsaa hele den Finanspolitik, der er ført, Præget af, at man har haft fuld social Forstaaelse og Følelse for dem, som lider ilde, og har villet hjælpe dem, og fuld Forstaaelse af, at de, som sidder med de smaa Indtægter, havde liden eller ingen, i alt Fald ringe Skatteevne. Det er Forholdet. Den Politik, der har været ført i disse 4 Aar, har netop i højeste Grad været præget af social Forstaaelse, og mindst har den været præget af at være en Gaardmandspolitik. Det er ganske hen i Vejret, naar noget saadant siges, og jeg har heller ikke nogen Sinde hørt en Begrundelse derfor, jeg kommer ganske sikkert ogsaa til at vente forgæves derpaa. Nej, det har været en Politik, som den skulde være, baaret frem af et folkeligt Synspunkt, saadan at det var for Folket, den førtes, ligegyldigt hvilket Erhverv man arbejdede i. Saaledes er det, og saaledes skal det ogsaa være. Enhver Klassepolitik, enten den kommer fra den ene eller den anden Side, maa vi bekæmpe; det skulde det ærede Medlem ogsaa være med til, og det er sket fra vor Side.

Naar vi nu staar overfor det sidste store Spørgsmaal: Valutakrisen, er der jo ogsaa i

disse Dage blevet talt om, at vi ikke kunde gennemføre den hele Valutaplan. Nej, det kan vi ikke; vi har for Venstres Vedkommende ikke Flertal her i Tinget, og naar de andre Partier nægter deres Medvirkning til Planens Gennemførelse, kan vi ikke gennemføre den. Jeg vil sige til Oppositionen, at hvis de havde ment, som vi mener, at det vilde have været rigtigt og formaalstjænligt at gøre det, kunde de have støttet os deri, men det har de ikke villet. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen ryster paa Hovedet. Det vilde blive ganske interessant, hvis der skulde times det ærede Medlem noget saadant, at han kom til at bære Ansvar, da at se, hvad det ærede Medlem saa vil gøre. Men det ærede Medlem ved, at han bliver fri derfor, at Befolkningen ikke ønsker at lægges i Baand og Bast. Og det er i Virkeligheden det Program, de Herrer har; i Stedet for at gaa den Vej, vi har foreslaaet: at forhøje Luksustolden yderligere, at oprette en Sparefond, vil de gaa en anden Vej.

Hvad vil Socialdemokraterne saa gøre? Naar jeg skal udtrykke mig kort, kan det siges paa den Maade, at deres Økonomiraad paa de 18 Mand vil lægge Erhvervslevet i Baand og Bast, og bagefter konfiskerer de en Del af Formuen. Jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at dette økonomiske Program ikke vil have nogen Tiltrækningskraft for Vælgerne. Og hvordan en Formuekonfiskation kan virke som en Importbegrænsning, er det mig ganske umuligt at forstaa. Nej, den Vej, som her var foreslaaet, og hvor Importbegrænsningen gennemførtes derved, at de Varer, som kunde gaa ind under Begrebet Overflødighedsforbrug, blev fordyret paa en saadan Maade, at den enkelte selv maatte regulere i Henhold til sin Pengepung — den Vej, tror jeg er at foretrække fremfor paa kunstig Vis at regulere Importen af Varer her til Landet.

Jeg kunde have Lyst til at gøre et lille Sidespring og gaa lidt længere tilbage i Tiden for at hilse paa den Politik, de Herrer fra radikal og socialdemokratisk Side stod som Talsmænd for gennem Tiderne. Naar jeg ser paa den, falder det mig uvilkaarlig i Tanken, at den bugter sig i Bakke Dal: snart er man inde paa eet og snart paa det modsatte. Jeg mindes saaledes, at man i 1915 indførte den første Merindkomstskat. Det er nævnt før, det er en gammel Bekendt; naar den kommer, hilser vi paa den som en gammel kær Ven. Man vilde indføre en Skat paa Indkomst og Formue, der skulde give $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. i Indtægt til Forrentning af det første Statslaan paa 60 Mill. Kr.,